

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE dertiende kamer**, rechtdoende in strafzaken, heeft in haar openbare terechtzitting van **13 juni 2005** het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr.66.20.2661/01/26

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

, leraar, geboren te op
 , wonende te ;

Verdacht van :

Te

bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1,1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit.

De strafsanctie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, ingevoegd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 wat ongrondwettelijk werd verklaard door het arrest van het Arbitragehof van 22 juli 2004.

In casu:

A. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 10 augustus 2001 tot en met 20 augustus 2001 (stuk 4):

het bouwen van een houten bergplaats van 2 meter op 2 meter (stuk 2 en 5);

de sub A omschreven wederrechtelijke opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: huis, 10 a

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als:

geboren te op wonende te

die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 03/10/1986 geregistreerd op 08/10/1986.

~~~~~

De rechtbank nam kennis van :

- de dagvaarding waarmee de zaak bij deze rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 27 november 2004 werd betekend aan de beklaagde door afgifte van een afschrift aan zijn echtgenote ;
- het ontvangstbewijs waaruit blijkt dat de beklaagde op 27 november 2004 het voor hem bestemde exemplaar van de dagvaarding heeft ontvangen ;
- de overschrijving van de dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 1 december 2004 onder het nummer zodat voldaan is aan de voorwaarde vastgelegd in artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- het vonnis d.d. 11 april 2005 van deze rechtbank en kamer ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 30 mei 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituut procureur des Konings ;
- de beklaagde in zijn middelen m.b.t. de herstellvordering voorgedragen door zijn raadsman mr. advocaat met kantoor te die hem heeft vertegenwoordigd.

1. Voorgaanden en de verdere procedure

1.1.

In het vonnis d.d. 11 april 2005 van deze rechtbank heeft de rechtbank als volgt beslist :

- Zegt dat de beklaagde vrij blijft van straf voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging B.
- Veroordeelt de beklaagde voor de feiten omschreven onder de tenlastelegging A tot een GELDBOETE van 26 FRANK, verhoogd met 1.990 decimes en gerekend aan de omrekeningskoers van 40,3399, of 128,91 EUR bedragende.
- Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklaagde uitgesproken geldboete van 128,91 EUR zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 8 DAGEN.
- Spreekt lastens de beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimes verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden
- Legt de beklaagde een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.
- Heropent voor wat betreft de herstellvordering ambtshalve de debatten en nodigt partijen en de herstellvorderende overheden uit standpunt te willen innemen omtrent de vraag of in dit dossier een meerwaardevordering zou kunnen worden gevorderd.

- Stelt de zaak daartoe in voortzetting op de openbare terechtzitting van maandag 30 mei 2005 om 09.00 u.
- Veroordeelt de beklaagde tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 146,49 EUR en allen ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen geachte tenlastelegging A.

1.2.

In hetzelfde vonnis werd m.b.t. de herstellvordering het volgende overwogen.

1.2.1

Zoals aangegeven onder punt 1.1.7. (van het vonnis d.d. 11 april 2005) ligt een herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voor. Die herstellvordering bestaat in het herstel in de vorige toestand gekoppeld aan een dwangsom.

1.2.2.

De rechtbank heeft partijen bij de behandeling van de zaak uitdrukkelijk gewezen op de arresten nr. van 22 juli 2004 en nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof en hen uitgenodigd standpunt in te nemen over de gevolgen van deze arresten voor de voorliggende zaak voor wat betreft het aspect herstellvordering.

1.2.3.1.

Artikel 149 § 1, eerste lid in fine DORO verplichtte de herstellvorderende overheden voor inbreuken daterend van voor 1 mei 2000 voorafgaandelijk een advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Volgens artikel 149 § 1, tweede lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 48 van het wijzigingsdecreet van 21 november 2003 diende dit advies te worden verleend binnen de 60 dagen en mocht bij afwezigheid van een advies binnen die termijn aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan.

1.2.3.2.

Het Arbitragehof heeft navolgend aan wat werd overwogen in en werd beslist met zijn arrest nr. van 22 juli 2004 met zijn arrest nr. van 19 januari 2005 m.b.t. deze adviesverplichting het volgende overwogen :

"B.54. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de decreetgever om inzake ruimtelijke ordening de keuze van de herstelmaatregel aan de daartoe meest geschikt geachte overheid over te laten. Hij dient daarbij evenwel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet na te leven.

B.55. Indien de decreetgever het nodig acht om, met het oog op de coherentie van het herstelbeleid, de herstellvordering te laten voorafgaan door een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ziet het Hof niet in waarom dit vereiste voor bepaalde inbreuken zou gelden en niet voor andere.

Weliswaar is de datum van 1 mei 2000 ... een objectieve datum ... doch die datum houdt geen verband met de doelstelling van de in het geding zijnde bepaling. Meer bepaald blijkt niet in welk opzicht voor inbreuken die voor 1 mei 2000 zijn gepleegd een grotere behoefte aan een coherent herstelbeleid zou bestaan dan voor de inbreuken die na die datum zijn gepleegd.

en heeft met punt 2 van het dispositief de woorden "voor 1 mei 2000" in artikel 149, § 1, eerste lid vernietigd.

1.2.3.3.

Dit impliceert dat vanaf de publicatie van het voormelde arrest van het Arbitragehof (vernietigingsarresten van het Arbitragehof hebben maar gezag van gewijsde vanaf hun bekendmaking in het Belgisch Staatsblad : J. VELAERS, *Van Arbitragehof tot Grondwettelijk Hof*, Antwerpen, Maklu Uitgevers, nr. 436, p. 326) voor alle herstellvorderingen een advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zal vereist zijn.

1.2.3.4.

De rechtbank moet echter vaststellen dat volgens artikel 198bis DORO de bepalingen met betrekking tot het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zoals (onder meer) bedoeld door artikel 149 § 1 pas in werking zullen treden nadat deze Hoge Raad is opgericht en het huishoudelijke reglement werd goedgekeurd. Zulks blijkt (nog) niet het geval te zijn, zodat de rechtbank geen acht dient te slaan op het voorschrift van artikel 149 § 1, eerste lid in fine DORO.

1.2.4.1.

De herstellvorderende overheden zijn in beginsel vrij bij de keuze van de herstelmaatregel. Uit de memorie van toelichting (*Parl. St. VI. Parl.*, 1998-99, nr. 1332/1, 72) en uit het feit dat voor een vordering tot aanpassingswerken en tot het betalen van een meerwaarde in een bijzondere motiveringsplicht werd voorzien (art. 149 § 3 DORO) valt af te leiden dat de opstellers van het DORO het herstel in de oorspronkelijke staat als principieel te vorderen herstelmaatregel zagen (G. DE BERSAQUES, "Handhaving", in *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, B. HUBEAU en W. VANDEVYVERE (eds.), Brugge, Die Keure, 2004, p. 863, nr. 135 ; S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijke orderingsrecht", in *Administratief Recht*, M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, 2004, 26 - vormingsonderdeel 26 in de reeks Themis – School voor Acamedische Vorming).

1.2.4.2.

Volgens artikel 149 § 1 al. 3 DORO, zoals gewijzigd door artikel 8 van het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003, kan voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen : 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking, 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden, of 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige of onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg. In de rechtsleer (zie M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven" *R.W.* 2003-04, 614 ; G. DE BERSAQUES, *o.c.*, p. 863, nr. 136 en p. 868-869, nr. 146 ; S. LUST, *o.c.* 26 ; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Afgelopen ? Toch niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtzekerheid na het decreet van 4 juni 2003" *T.B.O.* 2004, 27 ; *anders* : V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd" *T.M.R.* 2004, 14-15) werd onder meer met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding bij het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 (*Parl. St. VI. Parl.* 2002-03, nr. 1566/2, 7 en 16) voorgehouden dat voor dit zogenaamd historisch passief – dit zijn de stedenbouwinbreuken gepleegd voor 1 mei 2000 – de meerwaardevordering de regel was. De herstellvorderende overheden zouden weliswaar kunnen opteren voor een andere herstellvordering maar zij zouden deze keuze dan wel met de nodige zorg moeten motiveren (S. LUST, *o.c.* 26) en formeel dienen uit te drukken waarom voor een andere herstelmaatregel werd gekozen (G. DE BERSAQUES, *o.c.* p. 868-869, nr. 146) in afwijking van het algemeen principe (P. FLAMEY, J. BOSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, De Boeck en Larcier, 2004, nr. 119, p. 76).

1.2.4.3.

Met het arrest nr. van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof – navolgend aan wat werd overwogen en beslist met het arrest nr. 136/2004 van 22 juli 2004, in artikel 149, § 1, derde lid DORO, zoals vervangen door artikel 8, 1° van het decreet van 4 juni 2003, de woorden "voor 1 mei 2000" vernietigd. Het hof zag niet in welk gegeven zou kunnen verantwoord worden dat het betalen van de meerwaarde steeds mogelijk was onder bepaalde voorwaarden indien de inbreuk voor 1 mei 2000 was gepleegd terwijl zulks niet mogelijk was indien de inbreuk na die datum werd gepleegd (overweging B.59). Artikel 149 § 1, derde lid DORO luidt sinds 19 januari 2005 (of beter zoals hierboven aangegeven vanaf de publicatie van het vernietigingsarrest in het Belgisch Staatsblad) als volgt : "Voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd, kan in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking ; 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden ; 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige of onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg."

1.2.5.1.

De vraag stelt zich wat de gevolgen zijn van een en ander voor de beoordeling door deze rechtbank van de aanhangige herstellvordering.

1.2.5.2.

Uit het arrest nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof blijkt in elk geval dat alleen de scharnierdatum van 1 mei 2000 in artikel 149 § 1, derde lid DORO geen genade kon vinden in de ogen van het grondwettelijk hof. De rechtbank en kamer moet dan ook haar vroegere rechtspraak dat artikel 149, § 1, derde lid DORO in zijn geheel niet meer kon worden toegepast en dat diende te worden teruggevallen op de vroegere – dit is van voor het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 – regeling, verlaten.

1.2.5.3.

Een letterlijke lezing van artikel 149 § 1, derde lid DORO, na de vernietiging door het Arbitragehof met het arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 kan de conclusie toelaten dat de meerwaardevordering voor alle stedenbouwinbreuken de principieel te vorderen herstelmaatregel is behoudens in de drie uitsluitingsgevallen. In zekere rechtsleer (S. LUST, *o.c.* 27) werd reeds op basis van het arrest van het Arbitragehof nr. van 22 juli 2004 gesuggereerd dat een meerwaardevordering zou mogelijk zijn voor alle stedenbouwmisdrijven, behoudens de drie uitdrukkelijk uitgesloten gevallen, doch ook dat het herstel in oorspronkelijke toestand de regel zou blijven. Een en ander lijkt dus vooral een kwestie van motivering van de keuze voor een herstellvordering te zijn (vgl. P. FLAMEY, J. BOSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 133, p. 85).

1.2.5.4.

Uit de rechtspraak van het Arbitragehof valt af te leiden dat daar waar het Hof het gebruik van vage begrippen als “*onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder*” en “*een ernstige inbreuk op essentiële stedenbouwkundige voorschriften*” kwalificeert als hebbende een onvoldoende normatieve inhoud voor het definiëren van een misdrijf, deze begrippen wel aanvaardbaar zijn in het burgerlijk recht (arrest nr. van 22 juli 2004, overweging B.7.5. ; arrest nr. van 19 januari 2005, overweging B.44.). Het Hof heeft m.b.t. het gebruik van deze begrippen voor het bepalen van de gevallen waarin een meerwaardevordering werd uitgesloten geen opmerkingen geformuleerd. Het Hof heeft integendeel uitdrukkelijk aangegeven dat het decreetgever toekwam om de modaliteiten van de herstelmaatregelen te bepalen en de vordering van een bepaalde maatregel in bepaalde gevallen uit te sluiten (arrest nr. 136/2004 van 22 juli 2004, overweging B.20.2.).

1.2.6.1.

Wat betreft de voorliggende zaak moet de rechtbank vaststellen dat de herstellvorderende overheden hebben geopteerd voor een herstel in de oorspronkelijke staat met als enige motivering “*strijdigheid met het bestemmingsvoorschrift*”.

1.2.6.2.

Volgens artikel 149 § 1, derde lid DORO, na de partiële vernietiging met het arrest d.d. 14/2005 van 19 januari 2005, is een meerwaardevordering uitgesloten – het geval van het negeren van een stakingsbevel mag in dit dossier buiten beschouwing worden gelaten - indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden en of indien het een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

1.2.6.3.

De rechtbank vraagt zich af of in het licht van de dossiergegevens er in dit dossier wel één van de uitsluitingsgevallen van artikel 149 § 1, derde lid DORO aanwezig is. Het komt aangewezen voor de debatten op dit punt te heropenen en partijen – en de herstellvorderende overheden - toe te laten op het vlak van de herstellvordering nader standpunt in te nemen.

1.3.1.1.

Bij brief d.d. 9 mei 2005 heeft het college van burgemeester en schepenen van een nieuwe herstellvordering bezorgd. Bij collegebeslissing d.d. 3 mei 2005 wordt niet langer meer het herstel in de vorige staat gevorderd doch wel een meerwaarde ten bedrage van 692,00 EUR.

1.3.1.2.

Deze vordering werd gemotiveerd vanuit het oogpunt van de ruimtelijke ordening (er geldt ingevolge de verkavelingsvoorschriften een bouwvrije zone van 4 meter ; de hedendaagse norm is echter 3 meter ; er werd een bouwvrije zone van 2 meter gerespecteerd zodat er eigenlijk slechts 1 meter te breed werd gebouwd en dit slechts over een diepte van 2 meter), vanuit het oogpunt van de verenigbaarheid met de onmiddellijke omgeving (aan de perceelsgrens met klaagster staat een haag van minimaal 2 meter hoogte ; in de bouwvrije strook ter hoogte van de voorbouwlijn staat een struik ; de houten berging is noch vanaf de aanpalende eigendom noch vanaf de straatzijde zichtbaar) en vanuit het oogpunt van de ernst van de overtreding (het gaat om een berging van 4 vierkante meter, gebouwd in woongebied met landelijk karakter en aldus geen kwetsbaar gebied ; het betreft dus geen ernstige stedenbouwkundige overtreding).

1.3.1.3.

Het bedrag van de meerwaarde werd bepaald op 692,00 EUR als volgt berekend : 750,00 EUR per vierkante meter bruto oppervlakte x 4 vierkante meter oppervlakte of 3.000,00 EUR te vermenigvuldigen met 1,1 (coëfficiënt A) en 1,1 (coëfficiënt B), zodat een bedrag van 630,00 wordt bekomen of na indexering en afronding 692,00 EUR.

1.3.2.

Bij brief d.d. 26 mei 2005 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aangesloten bij de voormelde meerwaardevordering van het college zij het dat de door haar berekende meerwaarde 680,27 EUR bedraagt. Zij meldde dat nog instandhoudings- en onderhoudswerken mochten worden uitgevoerd die betrekking hebben op de stabiliteit zoals bedoeld door artikel 195bis, 3° DORO en zij vroeg tevens gemachtigd te worden om tot ambtshalve uitvoering over te gaan.

2. Beoordeling van de herstellvordering

2.1.

De herstellvorderende overheden vorderen thans een meerwaarde. Die beslissing werd uitgebreid en ter zake dienend gemotiveerd. Er zijn in dit dossier geen elementen aanwezig om te besluiten tot een van de uitsluitingsgevallen van artikel 149 § 1, derde lid DORO. Er werd geen bevel tot staking geschonden. Er kan bezwaarlijk worden voorgehouden dat het optrekken van een berging met een oppervlakte van vier vierkante meter deels in een bouwvrije zone (ingevolge verkavelingsvoorschriften) een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk zou vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg. Er blijkt evenmin dat door deze overtreding onaanvaardbare hinder zou worden veroorzaakt voor de omwonenden. De klaagster – die met de beklagde in een jarenlange burenruzie is verwickeld – kan gelet op de aanwezigheid van groen de constructie amper zien. De constructie blijkt ook niet zichtbaar te zijn vanop de openbare weg. De herstell-

vorderende overheden kunnen dan ook wettig een meerwaarde vorderen.

2.2.1.

Het is deze rechtbank die ingevolge artikel 149 § 5 al. 1 van het decreet van 18 mei 1999 op onaantastbare wijze het bedrag van de meerwaarde dient te bepalen. De rechtbank is daarbij niet gebonden door de vordering van de overheid die het herstel vordert en zij mag dit bedrag naar boven of naar beneden aanpassen (vgl. G. DE BERSAQUES, B. HUBEAU en P. LEFRANC, *De sanctionering van stedenbouwmisdrijven. Handhavingsmaatregelen*, Brugge, Die Keure, 2001, nr. 191, p. 114-115). Indien de meerwaarde niet met mathematische precisie kan worden vastgesteld vermag de rechter de meerwaarde in billijkheid te ramen (vgl. Cass. 6 oktober 1998, *T.R.O.S.*, 1999,55, noot).

2.2.2.

Door de Vlaamse Regering werd met het besluit van 5 mei 2000 betreffende de berekening en de betaling van de meerwaarde (hierna geciteerd als meerwaardebesluit) een uniforme regeling uitgewerkt om voor het gehele Vlaamse grondgebied een meerwaarde te berekenen die voor deze rechtbank niet bindend is, maar die toch een indicatie kan bieden.

2.2.3.

De oppervlakte van de niet vergunde berging bedraagt blijkens de dossiergegevens 4 vierkante meter. Zowel het college als de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zijn uitgegaan van een kostprijs per bruto vloeroppervlakte van 750,00 EUR. Dat is volgens artikel 3 § 1, 1° van het meerwaardebesluit de kostprijs voor delen van woningen en appartementen andere dan onbewoonbare kelders en onbewoonbare zolders. Uit de dossiergegevens blijkt nochtans niet dat de wederrechtelijke constructie wordt gebruikt als woning. In het dossier wordt enkel melding gemaakt van een houten bergplaats (st. 2, st. 4, st. 5 – foto) terwijl ook in de eerste herstellvordering een berghok wordt beschreven (st. 38) en de wijzigende herstellvordering melding maakt van houten berging. De kostprijs voor bergplaatsen en tuinhuisen of gelijkaardige constructies bedraagt volgens artikel 3 § 1, 4° van het meerwaardebesluit 125,00 EUR (en dus geen 750,00 EUR), of na indexering 269,95 EUR per vierkante meter. De totale kostprijs bedraagt dus 1.079,80 EUR. Voor de berekening van de geactualiseerde waarde mag rekening worden gehouden met de door artikel 4 § 3 van het meerwaardebesluit bedoelde minimale bestemmingscoëfficiënt van 1,1. Deze minimale waarde kan gelet op de inplanting in het woongebied met een landelijk karakter worden aanvaard. De door het college en de door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur voorgestelde welstandscoëfficiënt van 1,1 kan eveneens worden aanvaard. Het betreft weliswaar de minimale waarde bedoeld door artikel 5 van het meerwaardebesluit doch die is te verantwoorden indien acht wordt geslagen op de aard en de bouwwijze van de constructie en de gebruikte materialen zoals die blijken uit het initieel proces-verbaal en de toegevoegde foto. De meerwaarde voor de niet-vergunde constructie bedraagt dan ook : (1.079,80 EUR x 1,1 x 1,1 of 1.306,56 EUR) – (1.079,80 EUR) of 226,76 EUR.

2.2.4.

In het licht van de dossiergegevens en de neergelegde foto's is een aldus berekende meerwaarde realistisch.

2.3.

Aan het onroerend goed mogen nog instandhoudings- of onderhoudswerken die betrekking hebben op de stabiliteit zoals bedoeld door artikel 195*bis*, 3° van het decreet van 18 juni 1999 worden uitgevoerd

2.4.

De beklaagde kan zich gelet op de veroordeling tot de betaling van een geldsom gelijk aan de meerwaarde ook op een geldige wijze kwijten door binnen een jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen.

2.5.

De gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur heeft gevorderd dat zij zou worden gemachtigd over te gaan tot ambtshalve uitvoering van de uitspraak. Op die vordering kan niet worden ingegaan. De verplichting voor de rechtbank om de herstellende overheid machtiging te verlenen tot ambtshalve uitvoering geldt niet in het geval van de meerwaardevordering als herstelmaatregel.

2.6.

De herstellende vordering heeft een bijzonder karakter. Zij is van civiele aard maar behoort toch de publieke vordering. Dit bijzonder karakter maakt dat de gerechtskosten die gevallen zijn bij de behandeling van de herstellende vordering het regime volgen van de gerechtskosten in strafzaken. Deze kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie groot 2,99 EUR zijn ten laste van de beklaagde.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 21 tot en met 23, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter en 194 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146, 147, 149, 198bis en 204 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998.

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Reveelt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van en van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur de beklaagde een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het onroerend goed gelegen te huis, 10 a, kadastraal gekend als heeft verkregen door de feiten omschreven onder de tenlastelegging A (het bouwen van een houten bergplaats van 2 meter of 2 meter) waarvoor de beklaagde door rechtbank bij in kracht van gewijsde getreden vonnis van deze rechtbank en kamer d.d. 11 april 2005 werden veroordeeld, en die door de rechtbank op 226,76 EUR wordt bepaald.

Zegt dat de beklaagde zich op een geldige wijze kan kwijten hetzij door binnen één jaar na dit vonnis de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen hetzij door de som van 226,76 EUR uiterlijk bij het verstrijken van deze termijn van één jaar te storten op het rekeningnummer van het Grondfonds.

Zegt dat m.b.t. de voormelde berging nog instandhoudings- of onderhoudswerken die betrekking hebben op de stabiliteit zoals bedoeld door artikel 195bis, 3° van het decreet van 18 juni 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening mogen worden uitgevoerd.

Begroot de kosten gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie wat betreft de behandeling van de herstellvordering op 2,99 EUR en veroordeelt de beklaagde tot de betaling van deze kosten.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
DERTIEN JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken,
 substituut procureur des Konings
 ea adjunct-griffier.